

PETR A JAN

běží ke hrobu

commons.wikimedia.org [CC-PD-MarkPD-old-70-expired

Tak se jmenuje obraz švýcarského malíře Eugene Burnanda. Petr a Jan utíkají jako o závod a ve tváři mají naději, že se u cíle setkají s Ježíšem, kterého viděli před třemi dny na vlastní oči zemřít. Na obraze jsou dva učedníci, oba svědkové událostí kolem Velkého pátku, i když každý z nich je, pravda, prožil trochu jinak. Je tu Jan a tím druhým učedníkem je starší a ostrílenější Šimon Petr. Každý z nich měl na poslední chvíli s Ježíšem úplně jiné vzpomínky. Jan stál pod křížem a na vlastní oči viděl, jak Ježíš zemřel, Petr se pravděpodobně po zapření Ježíše někam skryl. To vše mohli mít před očima ve chvílích, kdy utíkali jako o závod v naději, že Ježíš žije. Z obrazu můžeme vnímat ten vzrušený spěch; vidíme, jak oběma vlají vlasy a Petrovi plášť. Vidíme, jak Jan má sepnuté ruce, jako fotbalový fanoušek, který doufá, že hráč jeho týmu promění rozhodující pokutový kop ve finále mistrovství světa. Petr s ošlehanou tváří tiskne ruku k srdci, jeho oči doširoka otevřené, jako otec, který čeká na zprávu z nemocnice, kde jeho žena podstoupila náročnou operaci. I Petr běží v naději, že to právě světlo, které sestoupilo na zem, ani ta nejtemnější tma nepohltila. Oba poháněla směsice naděje, očekávání, znepokojení a nedočkavosti. Mohla by to snad být pravda? Zamýšlíme-li se nad obrazem od Eugena Burnanda, je stejně důležité všimnout si i toho, co v obraze není! Vpravo jakoby v pozadí doznívá hlas Marie z Magdaly, která se sotva vrátila od prázdného hrobu. A vlevo tušíme cíl. Nevidíme prázdný hrob, místo vítězství člověka a Boha nad smrtí, ale věříme, že tam je.

V obraze také najdeme i něco, co můžeme mít s Petrem a Janem společně i dnes. Je tu běh, pohyb, je tu závod. Ani my nejsme statický, strnulý soubor lidí, který porůstá mechem; jsme společenství svědků Kristova života mezi námi! Jsme organizmus, ve kterém pulzuje život, který běží za nadějí.